

Marija Grošljeva

Bobi — zimski športnik

Oj ta zima, oj ta zima!

Skočila je z Grintavca, se zagnala do Krima, v burji si pesem je bojno zapela, vse ptičke nam vzela!

Sneži, sneži . . .

Drse sani prek belih ravni.

Razvajena Minka, hčerka — edinka, je v varnem plaščku kot živa snežinka.

Ej, to je vesela, vsa bela je, bela, smeji se in kepa. — Sirotica Breda, vsa vela in bleda, snega se otepa, nima zimske suknjice, v rokavcih so zvrtnane luknjice, je očka brez dela, nikdar ni vesela.

In Bobi?

Naj mraz je, vročina, neugnana mrcina, začarana spaka, je vedno enaka. —

Večer je. Trnovski zvon zvoni pokoj na Mirje. .

BOBI V NUŠKINI POSTELJI

Rožice srebrnobeke
so na oknu zacvetele,
postelja je že zrahljana,
Nuška trudna in zaspana.

Bobi v posteljo se skrije,
med blazine se zarije,
v gnezdu vstraja nepremično,
revska, bevska v gospodično.

Nuška zavihti desnico,
vname boj se za pravico,
Bobi vgrizne Nuško v palec
in v dvoboju je zmagalec.

Nuška mora se udati,
slamo v kot na tla postlati.
Bobiju ni več do spanja,
vragolije spet uganja . . .

„Na ležišče gospodične
zidam stavbe nebotične,“
reče, resno je mrcini,
brska vprek po posteljini.

Žimnico si v tunel zvije,
jo z blazinami pokrije,
spretno pernico prizida,
glejte, pa je piramida.